

land og Frankrig. Naar vi sammenligne denne Traktat med den Traktat, som blev afsluttet mellem Spanien og Meksiko, repræsenterer den et absolut Tilbageskridt, og hvis man derfor sammenligner den foreliggende Traktat ikke med den engelsk-franske, men med den i 1902 afsluttede, saa vil den foreliggende Traktat ikke komme til at staa i saa rosenfarvet et Lys, som den i alt Fald paa visse Punkter kommer til at staa i, naar den sammenlignes med Traktaten fra 1903. Denne Traktat mellem England og Frankrig er jo nemlig i Henseende til sit Indhold meget tarvelig. Den indskrænker sig for det første til kun at omhandle Stridigheder, som ere af juridisk Natur, eller som angaa Fortolkning af Traktater. Det er altsaa den samme Grænse, som sattes ved Artikel 16 i Haagerkonventionen af 1899, men hertil har Traktaten af 1903 føjet yderligere Indskrænkninger af stor Betydning, idet selv nysnævnte Stridigheder ikke skulle være Genstand for tvungen Voldgift, for saa vidt som de vedrøre Landets Ære, Uafhængighed, Livsinteresser eller en tredie Magts Interesser. Disse Forbehold har man altsaa ment at maatte tage, uanset at Traktaten kun angaar rent juridiske Spørgsmaal. Nu vil enhver kunne sige sig selv, hvilken Bagdør der derigenem er holdt aaben for Forsøg paa at slippe udenom Forpligtelsen. Og saa har den nævnte Traktat ikke noget eneste Tilfælde, i hvilket der ubetinget skal være Voldgift.

Set i Belysning af Traktaten af 1903 ser den foreliggende jo ganske vist meget tiltalende ud. Men lad os en Gang sammenligne den med Traktaten af 11. Januar 1902 mellem Spanien og Meksiko! Den gaar for det første ud paa, at alle Stridigheder uden Hensyn til Art og Oprindelse kunne være Genstand for Voldgift. Den gør dernæst en Undtagelse med Hensyn til, hvad der angaar Landets Ære og Uafhængighed, og tilføjer udtrykkelig en Bestemmelse om, at det er de paagældende Stater, som i saa Henseende hver for sig have Afgørelsen. Fremdeles opregner den under 5 Numre en Række Stridigheder, med Hensyn til hvilke Undtagelsen vedrørende Landets Ære og Uafhængighed ikke skal komme i Betragtning, men som ubetinget skulle være Genstand for Voldgift.

Nu er det i Henseende til Anlægget og Rammerne aabenbart denne Traktat eller i alt Fald en tilsvarende, som har tjent til Forbillede for den foreliggende. Det har da sin Interesse at se paa Ind-

holdet af den foreliggende Traktat i denne Belysning. Den foreliggende Traktat begynder ogsaa med, at Stridigheder overhovedet skulle være Genstand for Voldgift, til hvilken almindelige Regel der saa føjes en Undtagelse. I denne er „Æren“ heldigvis gaaet ud; thi hvad kan ikke blive en Æressag, navnlig naar der staar en ophidset Folkemening bagved? „L'honneur“ er altsaa strøgen i Modsætning til, hvad Tilfældet er med Traktaten mellem Meksiko og Spanien og ligeledes med den engelsk-franske Traktat. Derimod er Uafhængigheden og de vitale Interesser bevarede fra den sidstnævnte Traktat, medens Hensynet til tredie Magts Interesse er opgivet. Men endelig er der her tilføjet en helt ny Indskrænkning, som er grumme betydningsfuld, og som jeg ikke har fundet, hverken i den spansk-meksikanske eller den engelsk-franske Traktat, nemlig den, som angaar Stridigheder, der berøre Udøvelsen af Staternes Suverænitet. Alle Tvistigheder af denne Art ere altsaa undtagne. Se, det er en ny Undtagelse, som her indføres, en omfattende og skæbnesvanger Undtagelse. Enhver kan sige sig selv, hvad det betyder, at der, naar der bliver Spørgsmaal om at opfylde Bestemmelser i en Traktat, som giver Tilsagn i en eller anden Retning, skal kunne siges: Ja, det er suveræne Rettigheder, det her drejer sig om, saa der kan ikke her være Tale om Voldgift, det maa hvert Land afgøre for sig. Dette er altsaa en ny betydningsfuld Indskrænkning, som denne Traktat har føjet til dem, der allerede findes i den engelsk-franske. Jeg har ikke i Motiverne fundet Oplysning om dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke se, om den høje Regering har haft sin Opmærksomhed fæstet paa det og har bestræbt sig for at fritage os for denne Indskrænkning, og hvorfor de Bestræbelser, som maatte være udfoldede, ikke have baaret Frugt. I Motiverne tales der kun om, at de fleste Staters Voldgiftstraktater ere afsluttede efter det Mønster, som Frankrig og England have givet, hvorimod der i den Traktat, der nu er afsluttet med Rusland, er opnaaet en hel Del Indrømmelser, som maa siges at gøre den meget bedre end de, der tidligere ere afsluttede mellem forskellige Stormagter. I Forbindelse dermed henvises der saa til de samme to Bestemmelser, som nu ogsaa den højtærede Udenrigsminister omtalte. Men baade Motiverne og den højtærede Udenrigsminister overspringe den ny Undtagelsesbestemmelse med Hensyn til Udøvelsen af Suverænitet-